

Date despre Mihai Eminescu si opera sa - a treia parte

Din anul 1877 e la Bucuresti, redactor (alaturi de Slavici si Caragiale) la ziarul "Timpul", apoi redactor-sef. Dupa sase ani de epuizanta activitate publicistica, Eminescu se imbolnaveste grav (iunie 1883). Urmeaza ani de suferinta si tratament in sanatorii de specialitate, in tara si strainatate.

In decembrie 1883, T. Maiorescu ii scoate volumul de Poesii, pe care insa poetul, internat la sanatoriul Ober-Dobling de langa Viena, il primeste ca pe un obiect strain, lipsit de sens. Restul scrierilor vor fi editate postum.

Poetul moare la 15 iunie 1889, la Bucuresti, si este inmormantat in cimitirul Bellu.

Cea mai cunoscuta arta poetica eminesciana este poemul Epigonii, publicat la 15 august 1870 in revista "Convorbiri literare". Eminescu vrea sa spuna ca poetul modern e o constiinta scindata, privind cu un ochi spre varsta de aur a poeziei, iar cu celalalt catre prezentul degradat, secaturit de sevele creatiei autentice. Prima parte a poeziei incearca sa reconstituie o mitologie poetica autohtona, a doua este un pamflet la adresa "epigonilor". Acestia sunt firi reflexive peste masura, care si-au pierdut inspiratia genuina, trezindu-se dintr-odata intr-o lume rece si intr-un timp care nu le mai apartine. "Epigonii" sunt aceia care nu s-au nascut "in timpul lor". La prima vedere, poetul ii lauda in accente de oda pe inaintasi, fara niciun discernamant critic, si ii vestejeste cu cruzime pe contemporani. Dincolo de termenii unei antiteze atat de abrupte, mai relevanta ne apare distinctia de profunzime a poetului intre doua tipuri de poezie sau de sensibilitate poetica. O intelegere exacta a poemului trimite la cunoscutul eseu al lui Fr. Schiller, Poezia naiva si sentimentala (1796). Diferenta dintre poetii de odinioara si "epigoni" e una de natura ontologica (nu doar axiologica). Dovada, finalul fatalist al poemului: "Lumea-i cum este si ca dansa suntem noi". Poetul insusi se include printre "epigoni", folosind in text persoana I plural, care aici nu e o simpla figura retorica.

Cu alte cuvinte, si el este un romantic, deci un reflexiv si un "sentimental", in sensul dat de Schiller acestui termen: "poezia naiva" este in esenta poezia clasica, iar cea "sentimentala" desemneaza poezia romantica (moderna). Esentiala insa, in Epigonii, nu este optiunea pentru romantism, ci trairia dramatica a scindarii eului intre cele doua modalitati poetice si existentiale de semn contrar.